

Kurata Hyakuzo: Præsten og hans disciple - et skuespil om Shinran (1918)

Et yderst populært skuespil – både som bog (over 100 oplag) og som scene-drama. Oversætteren til engelsk til den udgave, dette uddrag er taget fra, skriver i forordet, at han har søgt at bruge ord, der på engelsk kunne have kristne konnotationer. Spørgsmålet er, om det er lykkedes.

Saemon: Så er alle mennesker onde. Er du også?

Shinran: Jeg er den største synder. Jo mere jeg møder min skæbne, jo bedre forstår jeg min dybe synd. I det omfang det gode åbner sig i mit hjerte, bliver min ondskab, som jeg ikke har bemærket før, tydelig.

Saemon: Du sagde, at der findes et helvede.

Shinran: Jeg tror, der gør det.

Saemon (ser alvorlig ud): Bliver du så ikke nødt til at komme i det?

Shinran: Hvis jeg er sådan, bliver jeg det. Det, mener jeg, ikke er urimeligt.

Saemon: Er du ikke bange?

Shinran: Det er jeg. Dag og nat ryster jeg af den frygt. Hele mit liv har jeg ikke tvivlet på at helvede eksisterer. Når jeg legede med mine kammerater som barn, sang vi: "Sankt Mokurens¹ mor fik ildvognen for sit sure sind." Jeg var uudholdelig bange for den sang. Jeg har haft den frygt lige siden da. "Hvordan kan jeg undslippe helvede?" har jeg tænkt i pine. Det ville gå godt, hvis jeg ikke gjorde noget ondt, hvis jeg samlede godt sammen, blev jeg belært. Jeg prøvede af al magt at gøre, som jeg fik at vide. Så gennemgik jeg religiøs askese med smerte og lidelse. Jeg mishandlede mig selv hårdt ved det. Engang da der var sne, gik jeg på pilgrimsvandring mellem Hiei-bjerget og Rokka-kudo, 15 kilometer, hver nat hundrede nætter i træk. Men for hver fortjeneste jeg samlede sammen, voksede ondskaben ti gange, ligesom i Sai-no-Kawara², hvor lige-gyldig hvor mange sten børnene stabler op igen og igen, djævlene kommer og river dem ned. Den ondskab, der snoede sig omkring i mit hjerte, beviste for mig mere og mere klart, at helvede eksisterer. Og jeg mistede alt håb om at undslippe fra dette onde. Jeg kom til det resultat, at jeg i sidste instans vil komme i helvede.

Saemon: Jeg er rædselsslagen. Når jeg hører på dig, kan jeg ikke tvivle på at helvede findes [...]. I dag blev jeg spurgt af min søn, om himmel og helvede er sande, og jeg sagde, at de var løgne, opfundne historier, men jeg manglede sikkerhed. Jeg tilføjede, at det kunne være, at helvede fandtes, og jeg lo, men i virkeligheden følte jeg, at sådan er det sandsynligvis, og jeg blev mærkelig utilpas. Nu da jeg har mødt dig og talt med dig, har jeg mistet ethvert ønske om at være rapmundet. Min sjæls dybe visdom er blevet kaldt frem og vækket. Og frygten for helvede overfalder mig. [...] Er der ingen måde at undslippe helvede på?

Shinran: Hvis det var nødvendigt, at blive god for at nå paradiset, ville der intet håb være. Men jeg tror, at jeg - selv i min ondskab - på en anden måde kan komme til paradiset. Den måde er kærlighed. Den er tilgivelse. Det er den kraft, der gør det muligt at komme hinsides godt og ondt. Denne verden opretholdes af den kraft. Den er dybere end forskellen på godt og ondt, men den skaber også godt og ondt. Hidtil har præster forkyndt, at paradiset kan nås gennem gode handlinger. Det tror jeg ikke længere på. Hvis det er sådan kommer jeg i helvede. Men Buddha frelser os i vor ondskab. Han tilgiver vore synder. Det er Buddhas kærlighed. Det tror jeg på. Hvis jeg ikke gjorde det, kunne jeg ikke leve.

Saemon: (med strålende øjne): Selvom man slår ihjel, selvom man bedriver hor?

¹ Mokuren var en af Buddhas vigtigste disciple, kendt for at frelse sin mor fra helvede

² "Floden Sai's bred", overgangen til dødsriget

Shinran: Selvom man begår de ti synder og de fem ulydigheder³ ... [...]

Esben Andreasen, Aasulv Lande og Finn Stefánsson: *Japan – religioner og livsformer* Gyldendal 1990: 65-66.

³ De 5 forbud for lægfolk og de 5 yderligere forbud for munke